

Все сказано

Ігор Павлюк

Все сказано.

І музики катма.

Середина засмічена базаром.

Душа — гаман, блискучий, мов зима,

Що дихає на прапор перегаром.

Спокійно й сиво в рідному краю.

Як похоронки, з верб злітає листя.

Полин і води.

Я не впізнаю ні церкви, ні корчми, ні бандуриста.

Єдине щастя — діти й самогон.

Любов і то — болюче, як уперше.

Осіннє серце чорне від ворон,

Від білих віршів і від всяких звершень.

Вагітно й босо.

Вільні лиця правд

Себе шукають на розп'яттях вікон.

І кулями обласкана кора

Сумує, як поет за срібним віком.

Бо він нічийний. Він тепер поет...

Він автор слова про похід і зраду,

Життя голубить, так, як ріжуть мед,

Чи землю брат вділяє своєму брату.

Хіба ж він знає, що воно й куди...

Живе життя летюче і землисто.

Він може, ще прийде колись сюди,

Петру продавши зоряне намисто.

Усі гуськом в історію підем.

В краю селянським зібрано городи.

Все сказано.

І слів нема ніде.

Вони ще доростають до свободи.